

Karen Kingsbury

Laatste dans

Roman

Vertaald door Roelof Posthuma

Voorhoeve

Een

Het was zonder enige twijfel het moment waarop Abby Reynolds haar hele leven had gewacht.

Onder de schijnwerpers van de vrijdagavond in het grootste stadion van Illinois stond Abby's man op het punt zijn tweede kampioenschap van de scholencompetitie football binnen te halen. En hij zou dat grotendeels te danken hebben aan het talent van hun oudste zoon, die als quarterback in het team speelde.

Abby trok haar blauwgrijze jack strakker om zich heen en wensde dat ze een dikkere sjaal had omgedaan. Het was tenslotte al begin december, en hoewel er al meer dan een week geen sneeuw was gevallen, bleef de lucht snijdend koud. 'Footballweer,' zei John altijd. Koud en droog, een geschenk uit de hemel. Ze staaarde naar de sterrenhemel. *Zelfs het weer werkt vanavond met je mee, John.*

Haar blik dwaalde over het veld en ze zocht haar man die langs de zijlijn stond, het hoofd iets naar achteren geknikt, zijn lichaam voorovergebogen, zijn handen op zijn knieën, zijn volle aandacht op het spel gericht. Ze herinnerde zich duizenden middagen waarop zijn ogen twinkelden van plezier, maar nu stonden ze hard en gericht. Zijn gezicht was een en al concentratie, getekend door de intensiteit van het moment, terwijl hij zijn aanwijzingen in tien richtingen tegelijk schreeuwde. Zelfs op haar plek hoog op de volle tribune kon Abby de energie voelen die van John uitging in de laatste minuten van zijn belangrijkste wedstrijd.

Geen twijfel aan, coachen was zijn talent.

En dit was zijn gloriemoment.

Was al het andere maar niet zo...

‘Kom op, Eagles, jullie kunnen het!’ Abby’s dochter Nicole klapte in haar handen, klemde haar tanden op elkaar en kneep iets harder in de hand van haar vriend Matt, terwijl ze al haar aandacht en energie op haar jongere broer richtte.

Er brandden tranen achter Abby’s ogen die ze met moeite tegenhield. *Kon ze dit moment maar bewaren, de tijd hier en nu stilzetten...* Ze draaide zich opzij en kneep in haar vaders knie. ‘Ik voel het, papa. Ze gaan winnen.’

Haar vader, een oude man die nauwelijks meer leek op de man die haar opvoedde, hief zijn trillende vuist een klein stukje in de vrieskou. ‘Je kunt het, Kade!’ Zijn hand viel slap terug op zijn schoot.

Abby klopte zacht op haar vaders arm en zette haar handen als een toeter aan haar mond. ‘Doe je best, Kade! Kom op!’ Haar vingers balden zich samen tot vuisten, waarmee ze in een snel en hard ritme op haar knieën sloeg. *Als hij dit nu maar voor elkaar kreeg.*

Na deze avond zouden er voor geen van hen nog veel leuke momenten zijn weggelegd.

‘Jammer dat het zo afgelopen is,’ grinnikte haar vader, die haar met waterige ogen aankeek. ‘Al die jaren van samen football spelen. Die jongen is geweldig, even goed als zijn vader.’

Abby keek naar haar zoon en haar mondhoeken krulden iets op. ‘Altijd al geweest.’

‘Vind je het ook niet vreemd, mam?’ Nicole liet haar hoofd tegen Abby’s schouder zakken.

‘Wat bedoel je, lieverd?’ Ze nam de vrije hand van haar dochter en vocht tegen de neiging om haar ogen dicht te doen. Het voelde zo goed, in de opwindning van dit moment, omringd door familie...

‘Dit is Kade’s laatste wedstrijd voor de schoolcompetitie.’ Nicole’s stem was gesmoord en er sprak een tedere verontwaardiging uit, alsof ze zich plotseling een verlies realiseerde waar ze niet op was voorbereid. ‘Dan is het zomaar afgelopen. Volgend jaar zit hij in Iowa, en niets zal meer hetzelfde zijn.’

Abby's ogen begonnen weer te prikken en ze slikte haar emoties weg. *Als je eens wist, lieverd...* 'Het is nooit hetzelfde.'

Nicole staaarde naar het veld. 'Ik bedoel, dit is de laatste keer. Hierna zal hij nooit meer voor papa spelen.' Ze keek naar het scorebord. 'Al die trainingen en wedstrijden, en over een paar minuten is het voorbij. Niets meer dan een doos vol herinneringen en oude krantenknipsels.'

De brok in haar keel groeide. *Nu niet, Nicole. Laat me van het moment genieten.* De tranen vertroebelden haar blik. *Kom op, verman je. Het leven zit vol met zaken die ooit ophouden.* Ze kneep in de hand van haar dochter en lachte kort. 'We horen ze nu aan te moedigen, weet je nog? Ze hebben nog niet gewonnen.'

Nicole stak haar kin naar voren en schreeuwde zo hard als ze kon: 'Kom op, Eagles! Jullie kunnen het!'

Abby's ogen zochten het veld weer af, waar Kade midden in het spel stond en als spelverdeler voor zijn vader optrad. Nog vijftieng meter voor de 'touch down'. Er was nog een goede minuut speeltijd en Marion stond drie punten voor. Dit punt – en Abby voelde dat het gescoord zou worden – zou de winst bezegelen.

'Kom op, Eagles!' Ze klapte in haar handen en tuurde geconcentreerd naar het veld. *Kom op, Kade. Rustig aan, zoals je het al wel honderd keer hebt gedaan...*

Haar stevige zoon veroverde de bal en vond met geroutineerde gratie het gat waardoor hij kon ontsnappen. Hij rende tot hij zijn doel zag en schoot met de vloeiende beweging van de getalenteerde zoon van een topcoach de bal tussen twee verdedigers door om hem bijna als door een wonder in de handen van een eigen aanvaller te laten belanden.

Het publiek sprong overeind.

Boven het geschreeuw van tienduizend fans uit legde de stadionspreekster de situatie uit: de Eagles scoorden een punt, met nog minder dan een minuut te spelen.

De tegenpartij nam een time-out en Abby haalde langzaam en diep adem. Als ze dit moment had kunnen inblikken om het voor

altijd te bewaren, had ze het gedaan. Hadden ze niet altijd van dit moment gedroomd sinds Kade's geboorte? Eerst hadden ze er grappen over gemaakt, om zich vervolgens jaar na jaar meer te realiseren dat het werkelijkheid zou kunnen worden. Tientallen herinneringen vochten om haar aandacht. De eerste keer dat ze John in footballtenue zag... hoe zijn ogen van haar hielden toen zij elkaar hun jawoord gaven en op de toekomst dronken... Nicole die in de achtertuin speelde... de stralende ogen van de veertienjarige Kade toen hij zijn eerste football kreeg... de grote vreugde van Seans geboorte zeven jaar later... de jaren van ontmoetingen op de aanlegsteiger aan het eind van de dag... de muziek die ze...

Er klonk een fluitsignaal en de spelers namen hun posities weer in.

Abby slikte. Haar gezin had een leven lang hiernaartoe gewerkt. Twee decennia van herinneringen, waarvan vele te maken hadden met een met witte lijnen afgezet veld van honderd meter vol modder en gras.

Het publiek bleef staan, maar ondanks het oorverdovende lawaai had Abby een stil plekje in haar hart waar ze de lach van haar kinderen hoorde, van lang geleden, en waar ze de stoeipartijtjes van John en de kinderen zag op het speelveld van Marion High School, na de training. Jarenlang had John intuïtief geweten hoe hij hun kinderen als coach moest benaderen en hoe hij het spel aan het eind van de dag moest loslaten. Het beeld en de stemmen veranderden en het lawaai van het stadion werd een achtergrondruis.

'Dans met mij, Abby... dans met mij.'

Daar stonden ze, op de aanlegsteiger. Ze dansten de dans van het leven, zwierden op het ritme van de krekels en de krakende planken, lang nadat de kinderen naar bed waren, op avonden dat de zomer nooit meer leek op te houden.

Een windvlaag zond een rilling over haar armen en ze verdrong de herinneringen. Hoe hij haar ook had verraden en wat er ook zou gaan gebeuren, er was geen betere vader voor haar kinderen te vinden dan John Reynolds.

Een andere herinnering diende zich aan. Zij en John dobberden in een oude vissersboot op het meer, een jaar nadat Kade was geboren. *‘Abby, op een dag zal Kade voor mij spelen, en dan gaan we naar de top. Naar de echte top, schat. We zullen alles krijgen waar we ooit van droomden en niets zal ons kunnen tegenhouden. Niets...’*

En nu zaten ze hier – het leek niet meer dan een ogenblik later.

Kade kwam uit de kluwen naar voren met de bal in zijn handen.

Kom op, Kade. Dit is jouw dag. ‘Zet hem op, Eagles!’ schreeuwde ze.

De bal schoot als een kanonskogel uit Kade’s handen en vloog met een grote boog door de winteravond, zoals Kade zelf ongeveer door hun leven was gevlogen, in een waas van beweging. *Kom op, vang hem...* Abby zag hoe Kade’s beste vriend T.J. aan de andere kant van het veld naar de bal sprong. *Het past,* dacht ze. Het was als het perfecte einde van een perfecte film. Ze realiseerde zich dat alles wat met Kade, John en hun footballjaren te maken had – zelfs deze laatste wedstrijd – op een of andere manier vanaf het begin al zo bepaald was geweest.

T.J. greep de bal vast, drukte hem tegen zijn borst en landde languit achter de lijn.

‘Touch down!’ Abby’s hart sloeg over en ze sprong op en neer, haar vuisten hoog in de lucht. *‘Ongelooflijk! Het is gelukt! We hebben gewonnen!’* Ze trok haar vader en Nicole tegen zich aan en sloeg haar vlakke hand tegen die van de tien jaar oude Sean die drie stoelen verder zat. *‘High Five! We zijn kampioen van Illinois! Ongelooflijk!’*

Op het veld vierden de spelers het extra punt voordat ze hun posities weer innamen. Nog vijftien seconden en Marion High School zou regiokampioen zijn – en het team van vader en zoon Reynolds zou voor altijd een plaats krijgen in de annalen van de schoolcompetitie in Illinois.

John, jullie hebben het voor elkaar gekregen... jij en Kade.

Omwille van alles wat ooit was geweest – omwille van de stralende lichtpunten die hun liefde en gezin waren geweest – voelde Abby niets dan pure, onbezwaarde vreugde voor haar man.

Twee tranen ontsnapten uit haar ooghoeken en baanden zich een brandende weg over haar koude wangen.

Niet nu, Abby. Niet op het moment dat er iets gevierd moet worden. Het publiek schreeuwde als met één stem: ‘Vijf... vier... drie... twee...’

Terwijl de tribune leegliep het veld op, in een kolkende massa van blauw en grijs, brulde Abby’s vader zoals hij nooit meer had gedaan sinds hij in een tehuis was terechtgekomen. Sean rende achter Nicole en Matt aan van de trappen af om zich bij de anderen te voegen.

Abby zat als versteend en dronk het moment in. Ze keek naar de massa tot ze John ontdekte, die als een wilde zijn cappie afrukte en op Kade afrende. Hun omhelzing was voor Abby de druppel en haar tranen begonnen stil te stromen. John nam hun zoon stevig in zijn armen, in een gebaar dat ieder ander uitsloot: teamgenoten, trainers, pers. Alleen zij tweeën. Kade greep zijn helm in zijn ene hand en legde zijn ander arm om zijn vaders nek.

Toen gebeurde het.

Terwijl Abby nog van het moment genoot, kwam Charlene Denton achter John staan en sloeg haar armen om zijn schouders. Een steen plofte op de bodem van Abby’s maag en werd zwaarder en zwaarder. *Niet nu... voor het oog van iedereen die we kennen.* John en Charlene stonden zeker vijftig meter van Abby vandaan, maar dat maakte geen verschil. Ze zag de scène glashelder voor zich alsof ze er vlak naast stond. Haar man maakte zich los van Kade, draaide zich om en omhelsde Charlene kort. De manier waarop John zijn hoofd dicht bij het hare bracht en zijn hand op haar schouder legde, liet iets zien van de gevoelens die hij voor haar koesterde. Gevoelens die hij al lang voor haar had. Charlene Denton, collega-docent op Marion High School en Johns grootste struikelblok.

Abby knipperde met haar ogen en plotseling leek al het mooie,

goede en nostalgische van deze avond goedkoop en gekunsteld, een scène uit een slechte film. Zelfs de tederste herinneringen hielden geen stand tegenover de realiteit die ze voor zich zag.

Abby's vader zag hen ook en hij schraapte zijn keel. 'Ik red me hier wel, lieverd. Ga jij maar naar John.'

Ze schudde haar hoofd, maar haar blik bleef op haar man en Charlene gericht. 'Nee, ik wacht.'

Haar ogen waren nu droog en de opkomende woede vulde haar hart met kille, lege bitterheid. *Wegwezen, dame. Dit is ons moment, niet dat van jou.* Abby staarde vol haat naar Charlene. Johns stem klonk weer in haar hart, maar deze keer hadden de woorden niets met dansen te maken.

Ze spraken van een scheiding.

Dit was het weekeinde waarin ze het aan de kinderen zouden vertellen, het weekeinde dat ze de misvatting in hun familie zouden rechtzetten dat zij en John misschien wel het gelukkigst getrouwde stel ter wereld waren. Ze zuchtte. Hoe het ook voelde om John met Charlene te zien, de werkelijkheid was dat hij met elke lerares, of met welke vrouw ook, contact kon leggen. Over een paar maanden zou hij immers weer alleenstaand zijn. Net als zijzelf. Ze sloeg haar armen stevig om zich heen en probeerde het misselijke gevoel weg te drukken dat haar maag deed omdraaien. *Waarom doet het nog steeds zo veel pijn, God?*

Er kwam geen antwoord en Abby wist niet of ze liever wilde wegkruipen of het veld oprennen, zodat Charlene zich te ongemakkelijk zou voelen om erbij te blijven staan.

Ik dacht dat ik dit stadion voorbij was. We hebben al samen besloten om apart door te gaan. Wat gebeurt er met mij? Ze tikte met haar voet op de betonnen vloer van het stadion, verschoof en ergerde zich aan het smetteloze, mooie en jonge uiterlijk van de andere vrouw, die niet de sporen van twintig jaar huwelijk meedroeg. Hoe moest ze dit gevoel benoemen? Jaloezie?

Nee, het voelde eerder als spijt. Abby's hart klopte sneller. Dat kon toch niet? Waar zou ze spijt van moeten hebben? Hadden

ze niet *beiden* ingezien waar ze stonden, en waar het naartoe zou gaan?

Of zou ze altijd dit gevoel houden als ze John met een andere vrouw zag?

Haar blik werd troebel en weer hoorde ze Johns stem van lang geleden. *'Dans met me, Abby... dans met me.'*

De stille woorden vervaagden weer en ze knipperde de verse tranen weg. Eén ding was zeker: als gescheiden zijn zo voelde, kon ze er maar beter aan wennen.

Hoe vreselijk ze dat ook vond.

Twee

Het stadion was leeg en lag bezaaid met platgetrapte kartonnen bekers en half opgegeten hotdogs. Op de studententribunes waren allerlei resten blauw en grijs te zien, een teken dat de Marion Eagles er inderdaad waren geweest en dat John en Kade hun levenslange droom hadden verwezenlijkt door samen regiokampioen te worden.

Abby liep de stadiontrappen af en stak het veld over in de richting van de kleedkamers. John zou nog binnen zijn om de pers te woord te staan, met de andere coaches de wedstrijd te analyseren en met zijn team na te genieten.

Vlak voor de bezoekersingang stond een bankje waar Abby ging zitten om over het lege veld te staren. Kade, Nicole, Matt en Sean hielden een tafel voor hen vrij in Smokey's Pizza, een straat verderop. Haar vader wachtte in de auto. Ze keek naar de modderige lijnen en de trots oprijzende doelpalen aan weerszijden van het veld. Was het echt nog maar een uur geleden dat het hele stadion vol zat en de hele massa de adem inhield terwijl Kade het laatste doelpunt scoorde?

Abby huiverde en stak haar handen diep in haar zakken. De temperatuur was flink gedaald, maar dat had weinig te maken met de angstige kilte die ze in haar hart voelde.

Een assistent-coach van de Marions kwam naar buiten en bleef staan toen hij haar zag. 'Hallo, Abby.' Hij grijnsde van oor tot oor. 'Wat zeg jij van die Eagles?'

Ze grinnikte. Hoe pijnlijk de komende gebeurtenissen in haar leven ook zouden zijn, ze zou zich hun footballperiode als een

heerlijke tijd blijven herinneren. Elke speler, elke coach, elk seizoen... het was een kleurrijk mozaïek dat ze altijd zou blijven koesteren. 'Geweldig. Een droom die uitkomt.'

De man zuchtte zacht en schudde zijn hoofd, terwijl hij de winternacht in tuurde. Het was de grootste coach van het team, een voormalige speler die de reputatie had de jongens hard aan te pakken. Maar hier, in de stille schaduwen van het stadion waarin het gejoel van het publiek en het gekreun van zestig in oorlogstenugeklede tieners was verstomd, zag Abby de tranen in zijn ogen glanzen. Hij schraapte zijn keel en keek haar aan.

'Ook al word ik honderd, ik zal nooit vergeten hoe John en Kade deze avond samenwerkten. Ze zijn geweldig, die twee.' Hij sloeg zijn armen over elkaar, staarde naar de stadionverlichting en probeerde zichzelf te beheersen. Even later keek hij haar weer aan. 'Wat een geschiedenis, vind je niet, Abby? Ik ben blij dat ik erbij kon zijn.'

'Ik ook, coach.' Haar mondhoeken krulden iets omhoog terwijl de tranen haar blik vertroebelden. Ze wees naar de kleedkamers. 'Is hij bijna klaar?'

'Ja, de laatste verslaggevers zijn een paar minuten geleden vertrokken. Hij is zijn spullen aan het verzamelen.' De man glimlachte en nam afscheid. 'Nou... ik zie je volgend jaar.'

Abby knikte, bang dat haar stem haar zou verraden als ze probeerde te spreken. *Voor ons... voor mij zal er geen volgend jaar zijn.*

De assistent liep verder en Abby moest aan John denken en hun trouwdag, meer dan eenentwintig jaar eerder. Wat was er gebeurd met de mensen die ze toen waren geweest, het paar dat samen door het vuur ging en er aan de andere kant alleen maar sterker uitkwam?

Vergeet het, Abby. De coach had gelijk. Het was voorbij en zij moest blij zijn dat ze erbij was geweest. Abby wenste hartstochtelijk dat ze terug kon gaan in de tijd, al was het maar een uur, naar het moment voor die laatste *touch down* waarmee Johns levenslange dromen waarheid waren geworden.

Op één na.

Vijf minuten later kwam John naar buiten en zag haar zitten. Abby dacht aan Charlene en haar armen om Johns middel, na de wedstrijd. *Moet ik hem omhelzen, zoals zij deed? Moet ik alleen maar vriendelijk knikken?*

Er heerste een ongemakkelijke stilte terwijl hij haar aankeek.

‘Abby...’ Hij zei het zacht, maar zijn woorden waren geladen met opwinding. ‘Het is gelukt!’ Zijn ogen fonkelden en er zouden weken overheen gaan voordat de sprankeling weer zou weg-ebben – en zij kon geen weerstand bieden aan hun verleiding. Onontkoombaar kwamen ze bij elkaar en Abby sloeg haar armen om zijn nek, begroef haar gezicht tegen zijn schouder.

‘Niet te geloven! Regiowinnaar!’ Ze genoot van het troostende gevoel van zijn hart dat in zijn borst bonkte en ze bedacht dat het maanden geleden was dat ze elkaar zo hadden omhelsd.

‘Fantastisch, hè?’ Hij liet haar los en zijn ogen waren even vol van leven, hoop en belofte als twee decennia eerder.

Er zat een modderspoor op zijn wang dat ze teder weghaalde met haar duim. ‘Jullie zijn de beste, jij en Kade. Ongelooflijk.’

Hij trok haar weer tegen zich aan en ze bleven dicht tegen elkaar aan staan, lichtjes heen en weer wiegend. Zijn armen rustig om haar middel, haar armen iets steviger om hem heen dan gewoonlijk.

Momenten doordrenkt van een wanhopige eindigheid.

John liet als eerste los en Abby sloeg haar armen om zichzelf heen om de plotselinge kilte tegen te gaan. ‘Heb je die laatste *touch down* gezien?’ Hij pakte zijn sporttas van de bank en grijnsde. ‘Kade was uniek...’

Abby glimlachte. ‘Het was prachtig.’

John staaarde naar het veld alsof hij voor zijn geest een herhaling liet afdraaien. ‘Ik heb altijd van deze dag gedroomd sinds Kade zijn eerste bal gooide.’

Ze liepen naar de stadiontrappen, hun voeten in een vertrouwd gezamenlijk ritme. John hing de tas over zijn schouder. ‘Abby, wat dit weekeinde betreft...’

De steen in haar maag werd zwaarder. ‘Wat?’

Hij keek naar de grond. ‘Het voelt niet goed..., ik bedoel, de kinderen...’ Hij keek haar aan terwijl ze verder liepen. ‘Het kan me niet schelen wat de deskundigen zeggen; we kunnen het ze nu niet vertellen.’ Zijn voorhoofd rimpelde van bezorgdheid. ‘Niet na deze avond. Ze blijven het tot aan Kerst vieren, Abby. Daar hebben ze toch recht op?’

Abby voelde haar schouders verstrakken terwijl de nerveuze spanning zich als een tinteling door haar lichaam verspreidde. ‘Ze hebben het recht om de waarheid te horen.’

Zijn ogen waren zwaar van pijn en verdriet. ‘We vertellen het ze gauw genoeg.’ Hij ging langzamer lopen en keek haar intens aan, smekend om begrip. ‘Kom op, Abby. Dit is de gelukkigste dag in Kade’s leven. Voor je het weet, is het al Kerstmis. Kan het niet nog even wachten?’

Ze bleef staan en staaarde haar man aan, een hand op haar heup. ‘Wat moeten we dan, John? Oeverloos blijven doen alsof er niets aan de hand is?’

Zijn kaak verstrakte, maar hij zei niets.

Stop, Abby. Een vriendelijk woord verdrijft de woede.

Ze hoorde de zachte stem ergens in een hoek van haar ziel, maar schudde haar hoofd. John was de oorzaak van dit alles. Waarom zou ze hem nu in bescherming nemen?

‘Wat heeft het voor nut om te wachten?’ Ze sloeg haar armen over elkaar en snoof. ‘We hadden het ze vorige maand al moeten vertellen.’ Ze aarzelde. ‘Je kunt niet altijd de goede vent blijven uithangen, John.’ *Zeg het niet, Abby...* ‘Ook al zijn jullie kampioen geworden.’

‘Daar gaan we.’ John zette zijn honkbalpet af en haalde zijn vingers door zijn donkere, vochtige haar. ‘Wat wil je, Abby? Ruzie? Hier en nu? Aan de zijlijn?’

Er schoten wel tien venijnige commentaren door haar hoofd, maar ze hield haar mond. ‘Ik zeg alleen maar dat we het hun al lang hadden moeten vertellen. De papieren gaan in januari de deur

uit, John. Als we niet snel iets zeggen, weten ze niet wat hen overkomt.’

Zijn gezicht vertrok en ze dacht dat hij zou gaan huilen. Hij zag eruit als een klein jongetje dat zijn beste vriendje was kwijtgeraakt; een ogenblik lang wilde ze niets liever dan hem in haar armen nemen, hem smeken te blijven en het uit te maken met Charlene – om de rest van zijn leven alleen nog van haar, Abby, te houden. Haar hart ontdooide. *We zitten allebei fout, John. Is wat we hebben opgebouwd geen tweede poging waard?* Maar het gevoel verdween voordat ze de moed vond om de woorden uit te spreken. *Ik lijk wel krankzinnig. We zijn veel te ver heen voor een tweede kans...*

Niets is onmogelijk bij God, kind.

Abby sloot haar ogen en was er zeker van dat de stem die ze van binnen hoorde uit de hemel kwam. *We hebben het geprobeerd. Dat weet U... Maar zelfs U geeft mij toch een uitweg uit deze situatie... dat staat toch in Uw woord?*

Scheiden is mij een ergernis... Niets is onmogelijk bij...

Het is te laat... Ze deed haar ogen weer open. ‘Luister, ik wil dit gewoon achter de rug hebben.’

Hij keek haar nog steeds aan, maar zijn verdriet had plaatsgemaakt voor vastberadenheid. ‘We kunnen de papieren ook in februari inleveren. We hebben al tot nu gewacht. Laten we het over de Kerst heen tillen.’

Het beeld van John en Charlene tergde haar. ‘Ho, ho, ho,’ fluisterde ze.

‘Wat?’ Johns stem werd een halve toon hoger.

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Laten we maar zeggen dat ik niet zo in de stemming ben voor de feestdagen.’

John knarste met zijn tanden. ‘Echt, Abby, jij kunt ook alleen maar aan jezelf denken. Het gaat om Kerst, weet je nog? Dat betekende ooit iets voor jou.’

Doe me dit niet aan, John. Doe niet alsof het iets betekent als er niets van waar is. Er kwamen beelden op van hoe zij en John de laatste jaren door de gangen van hun huis dwaalden... zwijsend, gespan-

nen, liefdeloos. 'Ja, dat was toen *ik* nog iets betekende voor *jou*.'

Ze stonden als aan de grond genageld tegenover elkaar en de kloof werd met elke ademtocht dieper. Abby verbrak de stilte als eerste. 'Je kunt mij niet alle schuld in de schoenen schuiven. Ik wil hun Kersmis ook niet vergallen.' Ze gebaarde naar zichzelf. 'Ik probeer alleen maar realistisch te zijn.'

'Je bedoelt egoïstisch?' Hij deed moeite om niet te gaan schreeuwen.

'Nee, *realistisch!*' Haar woorden kwamen er als kwaad gesis uit. 'Ik houd niet van doen alsof!'

Johns kaakspieren bolden op. 'Denk je dat ik het leuk vind? Ik heb het hier niet over ons, Abby. Ik heb het over de kinderen. We zeggen het ze na de vakantie, en daarmee basta.'

Hij liep verder en Abby wilde het wel uitschreeuwen. 'Wacht!'

Hij bleef staan, draaide om en kwam terug. 'Wat?'

Ze ademde uit en probeerde haar emoties onder controle te houden. Ze kon zich niet voorstellen dat ze het nog een moment in huis uithield met John terwijl die verliefd was op een andere vrouw... en dan met de Kerst?

Toen bedacht ze dat het in de vakantietijd toch drukte alom zou zijn. Haar schouders zakten. Wat maakte het ook uit? Misschien had hij wel gelijk. Misschien was het niet zo erg als de kinderen minder tijd kregen om aan het idee te wennen. Misschien kon ze die maand nog wel uitzingen omwille van hen. Als de scheiding er daarna maar snel zou komen. 'Goed... akkoord. Na de Kerst.' Ze aarzelde. 'Maar blijf in het openbaar alsjeblieft van Charlene af, wil je? In elk geval tot we het de kinderen hebben verteld.'

Johns ogen werden groot en zijn woede sloeg om in verantwoordiging. 'Wat heeft dat te betekenen?'

'Ach, schiet toch op...' Abby's mond zakte open. Waarom wilde hij per se tegen haar blijven liegen? Wat was het nut? 'Het betekent dat ik niet van plan ben de andere kant op te kijken terwijl jij met je *vriendinnetje* rondloopt, alleen maar om de kinderen een fijne Kerst te bezorgen.'

John deed een stap in haar richting en zijn ogen werden hard en koud als staal. ‘Weet je, ik ben het zo zat dat je Charlene hier steeds de schuld van geeft. Ons besluit om te scheiden, staat los van mijn vriendschap voor haar. Het heeft te maken met het feit dat jij bent veranderd... dat wij veranderd zijn.’ Hij zuchtte en keek de maanacht in. Abby vroeg zich af of hij daar antwoorden zocht – zoals zij zo vaak had gedaan. Ze zag zijn kaak weer verstrakken en wist dat hij probeerde zijn woede te bedwingen. ‘We zijn niet meer de mensen die we toen waren, Abby.’

Ze rolde geërgerd met haar ogen. ‘Vertel me alsjeblieft niet dat het niets met Charlene te maken heeft. Hoezeer we ook veranderd zijn, we hadden eruit kunnen komen; het was onze plicht om eruit te komen. Maar toen jij met Charlene begon, was het voor mij tijd om op te stappen.’ Ze lachte kort en vreugdeloos. ‘Ik weet toch wat ik zie, John. Vertel me alsjeblieft niet dat je geen verhouding met haar hebt als ik bij jou de klas binnenloop en haar in jouw...’

‘Dat was gewoon om haar te troosten!’ John snauwde de woorden tegen haar. ‘Ik heb je toch gezegd dat ze over haar toeren was vanwege...’ Zijn stem verstomde en Abby voelde haar bloeddruk stijgen. Hoe durfde hij het te ontkennen terwijl ze hem op heterdaad had betrapt en na die tijd uit wel tien verschillende bronnen bevestiging voor hun verhouding had gekregen?

‘Troosten, hè? Je meent het.’ Haar stem droop van sarcasme. ‘En waar moest ze vanavond voor getroost worden toen ze voor de ogen van tienduizend mensen om je nek hing?’

John boog voorover alsof hij de strijd opgaf. ‘Laat maar.’ Hij stak zijn handen diep in zijn zakken en liep resoluut verder. ‘Geloof maar wat je wilt.’

Abby was ziedend. Hij loog natuurlijk, zoals hij al honderd keer eerder had gedaan. Ze rende een paar meter om hem in te halen en ging naast hem lopen. ‘Ik geloof mijn vriendinnen en die hebben hetzelfde gezien als ik.’

Hij zei niets, bleef recht voor zich uit staren en liep stug over de stadiontrappen in de richting van de auto.

Pummel. ‘Goed, dan zeg je niets. Maar maak er geen spektakel van met haar, wil je? Als we tot na de feestdagen moeten wachten, kun je me dat op zijn minst gunnen.’

Ze kwamen boven aan de trap. John bleef staan en keek op zijn horloge. ‘Voor mijn part.’ Zijn stem verried geen enkele emotie. ‘Ik zie je over een paar uur in het hotel.’

‘Wat?’ Haar hart sloeg over. *Doe me dat niet aan, John, niet vanavond.* ‘Jij gaat met mij mee. De kinderen wachten op ons.’

Nog voordat hij antwoord gaf, wist Abby dat ze te ver was gegaan. Haar man keek de straat in, los van haar, hun kinderen en alles wat een uur eerder nog aanleiding voor een feest was geweest. ‘De coaches komen in de pub een straat verderop bij elkaar. Zeg maar tegen de kinderen dat ik ze later wel spreek.’

Zonder haar nog aan te kijken en zonder het minste teken van spijt of berouw, zonder zelfs maar een keer om te kijken, liep John de nacht in. Verbijsterd keek Abby hem na.

Draai je om, John; kom terug en zeg dat je van me houdt; zeg me dat dit absurd is en dat het op een of andere manier weer goed zal komen.

Hij liep door. *Laat hem alsjeblieft stoppen, God. De kinderen hebben hem vanavond nodig.*

Stilte.

Ze zag hoe John naar twee kanten keek of hij kon oversteken, in loopspas naar de overkant van de straat snelde en zijn weg vervolgde over het trottoir. *Goed. Laat hem maar gaan.* Ze draaide zich om, knipperde haar tranen weg en weigerde de pijn in haar hart te koesteren. Het werd tijd dat ze eraan wende om hem te zien weglopen. Het was alles wat er tussen hen over was, alles wat zij in de toekomst zouden zijn: twee mensen, twee vreemdelingen die in verschillende richtingen de koude, donkere nacht van hun toekomst tegemoet liepen.

Zij wist het, en John wist het.

En op zeker moment na Kerstmis zouden hun kinderen het ook weten.